

Museum PARCUM

**24/10/26—
28/03/27**

**ABDIJ VAN PARK
LEUVEN**

VERWEVEN LANDSCHAPPEN

KUNST IN ABDIJ VAN PARK

PERSDOSSIER

INHOUD

Hedendaagse kunst in de volledig gerestaureerde abdij

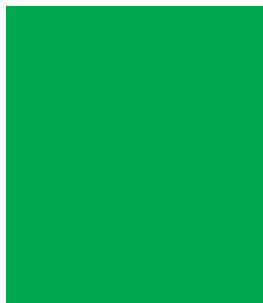
01	INLEIDING	3
02	ABDIJ VAN PARK	5
03	HET CURATORIËLE CONCEPT	7
04	DE KUNSTENAARS EN HUN WERK	10
05	PARCOURS IN ÉÉN OOGOPSLAG	23
06	DE CURATOREN	24
07	OPENINGSWEEK EN PUBLIEKSPROGRAMMA	25
08	PRAKTISCHE INFORMATIE	27
09	PERSCONTACT EN COLOFON	28

Perscontact

Club Paradis · Micha Pycke

+32 (0)486 680 070 · micha@clubparadis.be

INLEIDING

Na vijftien jaar restauratie opent Abdij van Park in Leuven haar kloostercomplex voor het eerst in haar bijna negenhonderdjarige geschiedenis voor iedereen. Dat moment wordt gemarkeerd met een grote internationale kunsttentoonstelling: *Verweven Landschappen: Kunst in*

Abdij van Park. Vierentwintig hedendaagse kunstenaars uit alle windstreken tonen hun werk in de gerestaureerde zalen, gangen, zolders en tuinen van de abdij. Negen van hen maakten een volledig nieuw werk, in rechtstreekse dialoog met de plek, haar archieven en haar landschap.

KERNGEGEVEN	INHOUD
Titel	<i>Verweven Landschappen: Kunst in Abdij van Park</i>
Locatie	Museum PARCUM, Abdij van Park, Leuven
Periode	24 oktober 2026 tot en met 28 maart 2027
Openingsweekend	Zaterdag 24 en zondag 25 oktober 2026, gratis toegang
Curatoren	Daniel Feldman, Katya García-Antón, María Inés Rodríguez en Ana Sokoloff
Kunstenaars	24 internationale kunstenaars, waarvan 9 met een nieuwe productie
Website	www.abdijvanpark.be/museum-parcum

■ Vijf dingen die je moet weten

- **Een historisch moment.** Eeuwenlang was het klooster van Abdij van Park uitsluitend het domein van de paters norbertijnen. Na een restauratie van vijftien jaar is het voor het eerst publiek toegankelijk. *Verweven Landschappen* is de eerste grote tentoonstelling in de vernieuwde abdij.
- **Kunst die met de plek in gesprek gaat.** De werken staan niet in een neutrale witte museumzaal, maar tussen middeleeuwse muurschilderingen, barokke stucplafonds en vijftiende-eeuwse eikenhouten dakspanten. Elke zaal vertelt zijn eigen restauratieverhaal, en elk kunstwerk reageert daarop.

- **Negen nieuwe werken, gemaakt voor Abdij van Park.** Kunstenaars doken in het abdijarchief, de bibliotheek, de tuinen en het domein. Ze lieten zich inspireren door zangboeken van norbertinessen, zeventiende-eeuwse landkaarten, lofdichten, nachtvinders en een dode boom.
- **Internationale namen, lokaal verankerd.** Je ziet werk van onder meer Pierre Huyghe, Cecilia Vicuña, Laure Prouvost, Leonor Antunes, Edith Dekyndt en Tarik Kiswanson naast kunstenaars uit Paraguay, Colombia, Palestina, India, Soedan en El Salvador.

■ **Een levende tentoonstelling.** Kunstenaars breien, zingen en dragen poëzie voor in de zalen. De Vredesbeiaard speelt elk half uur melodieën van deelnemende kunstenaars. Een publieksprogramma met workshops, lezingen, concerten en een symposium loopt tot het einde van maart 2027.

■ Een nieuw hoofdstuk voor Abdij van Park

Op sommige plekken is tijd tastbaar. Abdij van Park is zo'n plek. Bijna negen eeuwen van leven, werken en bouwen hebben hier hun sporen nagelaten in architectuur, landschap en gemeenschap. Sinds de stichting in 1129 wonen er norbertijnen, en tot op vandaag zetten zij hun traditie van gemeenschapsleven en pastoraal werk verder.

De abdij ligt aan de rand van Leuven, in de vallei van de Molenbeek, te midden van een groene oase van 42 hectare met vijvers, weiden, bossen, tuinen en dreven. Ze geldt als een van de best bewaarde abdijsites van de Lage Landen. Toch raakten de gebouwen de voorbije decennia stilaan in verval. Na jaren van onderzoek en vakmanschap is het kloostercomplex nu volledig gerestaureerd. Wat eeuwenlang een besloten wereld was, wordt een gedeelde plek: voor Leuvenaars, voor bezoekers van ver daarbuiten en voor toekomstige generaties.

Museum PARCUM, het museum in de abdij, viert dat nieuwe begin met *Verweven Landschappen: Kunst in Abdij van Park*. De tentoonstelling loopt van 24 oktober 2026 tot en met 28 maart 2027 en is de eerste grote mijlpaal in deze nieuwe fase.

■ Wat maakt een plek tot wat ze is?

Die vraag vormt het vertrekpunt van de tentoonstelling. De vier curatoren, Daniel Feldman, Katya García-Antón, María Inés Rodríguez en Ana Sokoloff, nodigden kunstenaars uit om de genius loci van Abdij van Park te verkennen: de geest van de plek, en de betekenis die ze kan hebben voor de 21ste eeuw.

Verweven Landschappen bekijkt landschappen niet als vaste decors, maar als levende netwerken van zichtbare en onzichtbare draden. Die draden verbinden mensen en natuur, gemeenschappen en ecosystemen, het verleden en de toekomst. Eeuwenlang was het leven in de abdij georganiseerd rond drie leidende principes: Contemplatio, Localitas en Actio, of bezinning, aandacht

voor de plek en handelen. Vandaag bieden die principes een kader voor 24 internationale kunstenaars om na te denken over een toekomst die vorm krijgt door zorg, verbeelding en onderlinge afhankelijkheid.

“Verweven Landschappen vertrekt niet van het landschap als iets waarnaar we vanop afstand kijken. We erven geen afgewerkte wereld. We nemen deel aan haar voortdurende wording.”

Het curatorenteam

■ Kunst in een gerestaureerd monument

Wie de tentoonstelling bezoekt, ontdekt tegelijk de abdij zelf. Het parcours leidt je langs de ontvangstzalen en het appartement van de abt, door de zeventiende-eeuwse bibliotheek en de refter, langs de pandgangen met hun glasramen, door de kapittelzaal en de schatkamer, tot op de zolders onder de eeuwenoude eikenhouten dakspanten. Buiten, op het abdijsdomein, staan twee werken die met het landschap zelf in dialoog gaan.

In bijna elke ruimte kwamen tijdens de restauratie verrassende ontdekkingen aan het licht: een middeleeuwse muurschildering van omstreeks 1300, zestiende-eeuwse grisailles, rood beschilderd leempleisterwerk uit de vijftiende eeuw. De kunstwerken voegen daar een nieuwe laag aan toe. Ze tonen hoe een plek nooit af is, maar door elke generatie opnieuw wordt geweven.

■ Een breed en divers parcours

De kunstenaars werken met sculptuur, installatie, textiel, keramiek, film, geluid, digitale animatie en performance. Hun werk gaat over ecologie en biodiversiteit, migratie en herinnering, arbeid en macht, geloof en ritueel, zorg en herstel. Sommige werken vertrekken bij het abdijsarchief, andere bij een boom op het domein, een gezang uit Palestina, een quipu uit de Andes of de woonblokken van Mumbai.

“Erfgoed vertelt nooit één vast verhaal: iedere generatie voegt er nieuwe betekenissen aan toe.”

Stefan Van Laní, archivaris van Abdij van Park

ABDIJ VAN PARK

■ Negen eeuwen geschiedenis

Abdy van Park werd gesticht in 1129, ongeveer vijf jaar voor de dood van Norbertus, de stichter van de orde van de norbertijnen (ook premonstratenzers genoemd). De abdy dankt haar naam aan het jachtpark dat de graaf van Leuven bezat net buiten de middeleeuwse stad, in de vallei van de Molenbeek. Het kloostercomplex werd gebouwd op een natuurlijke heuvel, het hoogste punt van dat park.

Sinds de bouw van de 67 meter hoge kerktoeren in 1729 werd er nauwelijks nog iets aan het geheel toegevoegd of afgebroken. Dat maakt de site uitzonderlijk authentiek. Het domein van 42 hectare, omringd door muren en poorten, met vijvers, weiden, bossen, tuinen en dreven, is nog altijd georganiseerd als een kleine wereld met een eigen ritme.

De abdy was nooit een afgesloten eiland. Tot haar netwerk behoorden ooit meer dan 130 dorpen, vooral in het huidige Vlaams-Brabant, met abdijhoeves en parochies. In de beginjaren van de orde maakten zowel mannen als vrouwen deel uit van de gemeenschap. Het norbertinessenklooster van Gempe, waarvan de zangboeken vandaag in de abdijarchieven bewaard worden, speelt een rol in twee nieuwe kunstwerken in de tentoonstelling.

■ Een zachte restauratie

In 1994 begonnen de norbertijnen te zoeken naar een nieuwe bestemming voor de site. In 2004 werd een masterplan opgemaakt, en een subsidie in 2011 gaf het startschot voor een grote restauratiecampagne. De restauratie werd uitgevoerd door de stad Leuven, met de steun van de Vlaamse overheid, en gerealiseerd door architectenbureau Studio Roma.

Er werd gekozen voor een zachte restauratie. Dat betekent dat er zo weinig mogelijk veranderd werd en dat de tand des tijds zichtbaar blijft. Er werd zoveel mogelijk gewerkt met identieke oorspronkelijke materialen en volgens traditionele technieken. Verdwenen fragmenten werden gereconstrueerd in een hedendaagse vormtaal, en de gebouwen kregen de nodige moderne technieken. Er ging ook veel aandacht naar duurzaamheid en toegankelijkheid.

Een opvallende nieuwe toevoeging is de traptoren, ontworpen door Robbrecht en Daem en voltooid in 2026. Die verbindt alle verdiepingen van de oostvleugel met een trap en een lift. De hedendaagse vormtaal in ter plekke gestort beton contrasteert bewust met de oude architectuur.

In de pandgangen hangen de zeventiende-eeuwse glasramen van Jan de Caumont, Vlaamse Topstukken met scènes uit het leven van de heilige Norbertus. Na een verkoop in 1829 raakten de panelen verspreid; twintig ramen werden (deels) teruggevonden en vier werden als proef gerestaureerd. In de traphal vonden restauratoren op een oude buitenmuur van de kerk dertiende-eeuwse muurschilderingen: rode bloemetjes op een witte achtergrond.

Oude functies van de abdij kregen een eigentijdse invulling: er is een imker, een brouwerij, landbouwactiviteit, Museum PARCUM, vrijwilligerswerk, bewoning en religieus leven. De abdij noemt dat zelf “traditie in vernieuwing en vernieuwing in traditie”. Vanaf mei 2027 komt er bovendien een nieuwe bezoekersbeleving over de abdij, haar geschiedenis en haar restauratie.

■ De abdij als levend archief

Het archief van Abdij van Park is uniek: het overspant bijna 900 jaar en wordt nog altijd ter plekke bewaard. Manuscripten, kaarten, liturgische boeken, rekeningen en registers vertellen over het leven van generaties norbertijnen en norbertinessen en van de mensen rond hen. Archivaris Stefan Van Lani begeleidde verschillende kunstenaars bij hun onderzoek. In een gesprek met curator María Inés Rodríguez vertelt hij wat dat met hem deed.

“Zij hebben me leren kijken met emotie en verwondering en met oog voor de schoonheid van een document, een lettertype, een typografisch detail, een tekening. (...) Een naam van een mens, achtergebleven op een handgeschreven papier of verwerkt in een gedrukte tekst is nooit vrijblijvend noch anoniem. De kunstenaars voegden zo een belangrijke betekenislaag toe aan ons archief, een laag van gevoel en medemenselijkheid.”

Stefan Van Lani

Gevraagd naar zijn favoriete document kiest Van Lani, tegen de verwachtingen in, een zestiende-eeuws rekeningfragment. Het spreekt weinig tot de verbeelding, maar bevat een schat aan informatie over landbouw, bouwen, het weer en vooral over de mensen rond de abdij, de familia abbatiae. “Tegelijk leveren zij het bewijs dat de abdij een project van mensen was. Vandaag de dag in de 21ste eeuw is dit trouwens nog altijd het geval.”

De aantrekkingskracht van de plek is overigens niet nieuw. Al in 1605 schreef de Leuvense humanist Justus Lipsius over de abdij: “Deze plaats is aangenaam en door haar bossen, haar visvijvers, haar beekjes en weiden is het heerlijk om er te toeven.”

HET CURATORIËLE CONCEPT

■ Elke wereld begint met een draad

De titel *Verweven Landschappen* verwijst minder naar een plek dan naar een handeling. Weven, of draden verbinden, is volgens de curatoren zowel een methode als een uitnodiging: een manier om aandacht te schenken aan de zichtbare en onzichtbare banden waarmee werelden voortdurend gemaakt en hermaakt worden.

“Elke wereld begint met een draad. Geen grens, geen monument, geen kaart, maar een draad: kwetsbaar, gespannen, altijd in beweging.”

uit het voorwoord van de curatoren

Een draad gaat van hand tot hand, van wortel naar rivier, van steen naar mos, van een gezongen adem naar de stilte die erop volgt. We merken de draden die een wereld bijeenhouden vaak pas op wanneer ze beginnen te rafelen. Plekken liggen nooit gewoon vast, stellen de curatoren. Ze worden voortdurend samengesteld uit relaties: tussen mensen en hun omgeving, tussen mens en natuur, tussen de levenden en hun voorouders, tussen wat herinnerd wordt en wat nog verbeeld moet worden.

■ Contemplatio, Localitas, Actio

Eeuwenlang was het leven in Abdij van Park georganiseerd rond drie leidende principes van de norbertijnse traditie:

- **Contemplatio** of bezinning: ruimte maken voor stilte, reflectie en aandacht.
- **Localitas** of aandacht voor de plek: verbondenheid met het land, de mensen en de omgeving waarin je leeft.
- **Actio** of handelen: verantwoordelijkheid opnemen en de wereld mee vormgeven.

Die principes zijn geworteld in een religieuze traditie, maar reiken verder dan dat. Ze bieden een kader om na te denken over hoe mensen en gemeenschappen zich verhouden tot elkaar, tot hun omgeving en tot de verantwoordelijkheden die daaruit voortvloeien. De tentoonstelling wil ruimte scheppen voor bezinning, dialoog en ontmoeting tussen verschillende geschiedenissen, perspectieven en manieren om de wereld te begrijpen.

■ Genius loci: de geest van de plek

Het Latijnse begrip genius loci verwees oorspronkelijk naar de beschermende aanwezigheid die een plek haar identiteit gaf. Vandaag gebruiken we het om de relatie tussen landschap, architectuur, herinnering en bewoners te begrijpen. In Abdij van Park lijkt die geest zich juist te tonen in de gelaagdheid van geschiedenissen: het leven van de norbertijnse gemeenschap, het dagelijkse werk, de vijvers en velden, de bezoekers en een archief dat eeuwen aan documenten bewaart.

De curatoren benaderen de abdij daarbij met een open en kritische blik. De abdij was eeuwenlang een plek van landbouw, studie, gastvrijheid en spiritualiteit. Tegelijk was het kloosterleven gestructureerd door religieuze, economische en gendergebonden machtsverhoudingen, en was het beheer van het land onlosmakelijk verbonden met vragen over eigendom en arbeid. Die complexiteit maakt de plek net zo betekenisvol.

■ Zes rode draden door de tentoonstelling

Verweven Landschappen heeft geen vaste route en geen strikte hoofdstukken. Wie door de zalen wandelt, ontdekt wel een aantal thema's die telkens terugkeren en de werken met elkaar verbinden.

1. Aandacht als begin van zorg

Voor je iets kunt verzorgen, moet je het opmerken. Aandacht is volgens de curatoren het begin van wederkerigheid: het besef dat we geen toeschouwers zijn van de wereld, maar er deel van uitmaken. Een pad bestaat omdat het bewandeld wordt, een tuin omdat hij onderhouden wordt, een lied omdat een andere stem het meedraagt. Kunstenaars als Irene Kopelman, Meg Webster en Gabriela Albergaria nodigen je uit om trager en aandachtiger te kijken: naar een nachtvlinder, een cirkel van zand, een vergaande boomstam.

2. Transmissie: wat geven we door?

Sommige draden zijn zichtbaar: geweven in textiel, vastgelegd in archieven, bewaard in architectuur. Andere zijn ongrijpbaarder: een melodie die generaties overspant, een gebaar dat door vele handen herhaald wordt, een ritueel. Maar wat doorgegeven wordt, blijft nooit ongewijzigd. Elke herinnering is ook een selectie en een interpretatie. Archieven tonen wat bewaard werd, maar roepen ook

vragen op over wat vergeten of uitgesloten werd. Ana María Caballero, Hana Miletić, Felipe Mujica, Julia Isídrez en Erik Tlaseca werken elk op hun manier met kennis die van generatie op generatie overgaat.

3. Luisteren als vorm van verbinding

Geluid maakt transmissie bijzonder tastbaar. Het bestaat alleen in beweging en heeft een luisteraar nodig. Eeuwenlang droeg de beiaard van Abdij van Park de aanwezigheid van de abdij tot ver buiten haar muren. In de tentoonstelling worden stem, lied en trilling vormen van collectief weven: bij Noor Abed, Cecilia Vicuña, Carlos Casas, Guadalupe Maravilla en Bianca Baldi, en op de Vredesbeiaard zelf.

4. Landschap als levend archief

Landschappen dragen geschiedenis in zich: koloniaal geweld, ecologische verandering, persoonlijke herinneringen. Een vijgenboom in Ethiopië, een dode boom op het abdijsdomein, een zeldzame bloem in een botanische tuin of een verlaten restaurant bij Fukushima worden in de tentoonstelling stille getuigen. Bianca Baldi, Daniel Steegmann Mangrané, Rossella Biscotti en Pierre Huyghe tonen hoe het landschap zelf een archief is.

5. Macht, arbeid en de sporen die mensen nalaten

Gebouwen en landschappen worden niet alleen gevormd door wie ze ontwerpt of bezit, maar ook door wie er werkt, woont en doorheen trekt. Amol Patil toont het onzichtbare werk van straatvegers in Mumbai, Edith Dekyndt verwijst naar grenzen en uitsluiting, Ahmed Umar onderzoekt geloof, identiteit en koloniale handel, Tarik Kiswanson verbeeldt vertrek, verlies en hoop.

6. Zorg: erfgoed als levende praktijk

Zorg is geen gevoel, maar een voortdurende praktijk van aandacht, onderhoud en verantwoordelijkheid. Je vindt ze in het vaak onzichtbare werk dat relaties in stand houdt: een tuin onderhouden, een gebouw herstellen, naar iemand luisteren, een traditie levend houden. De restauratie van Abdij van Park is daar zelf een krachtig voorbeeld van. Restaureren is nooit gewoon teruggaan naar vroeger; het vraagt keuzes over wat bewaard blijft, wat verandert en hoe het verleden betekenis houdt in het heden.

■ Een wereld waarin vele werelden passen

De curatoren laten zich inspireren door denkers uit verschillende tradities. De Potawatomi-botanica Robin Wall Kimmerer roept op om opnieuw culturen van wederkerigheid te worden. De Martinikaanse filosoof Édouard Glissant ziet relatie als een voortdurende transformatie, waarbij uitwisseling verschillen niet uitwist maar levend houdt. De Britse antropoloog Tim Ingold beschrijft landschap niet als een plaatje of een kaart, maar als de wereld zoals ze gekend wordt door wie er woont. De Nishnaabeg-schrijfster Leanne Betasamosake Simpson beschouwt het land als een leraar. En de Colombiaanse antropoloog Arturo Escobar spreekt van het pluriversum: een wereld waarin vele werelden passen.

Die laatste gedachte vat de opzet van *Verweven Landschappen* goed samen. De tentoonstelling zoekt niet naar één interpretatie van plaats, ecologie of gemeenschap. Wetenschappelijk onderzoek, artistiek onderzoek, spirituele tradities, belichaamde kennis en historisch geheugen ontmoeten elkaar, zonder dat ze tot één taal herleid moeten worden. Hun kracht ligt net in hun vermogen om verschillend te blijven en toch met elkaar in relatie te treden.

“De vraag is niet alleen welke werelden we geërfd hebben. Het is welke werelden we ervoor kiezen te weven.”

uit het voorwoord van de curatoren

■ Waarom nu?

We leven in een onvoorspelbare en complexe wereld, met uitdagingen op het vlak van ecologie, polarisatie, eenzaamheid en technologie. Welke rol kan een monument als Abdij van Park in zulke tijden spelen?

Museum PARCUM gelooft dat eeuwenoude norbertijnse principes zoals gemeenschapsvorming, lokaal engagement, ruimte voor reflectie, de korte keten en spiritualiteit kunnen inspireren.

Door samen te werken met kunstenaars uit alle windstreken en met uiteenlopende achtergronden doorbreekt *Verweven Landschappen* een eenzijdig perspectief. De tentoonstelling is geworteld in de specifieke context van de abdij, maar resoneert tegelijk internationaal. Ze biedt handvatten om anders te kijken en nodigt uit tot een meerstemmig begrip van de wereld om ons heen.

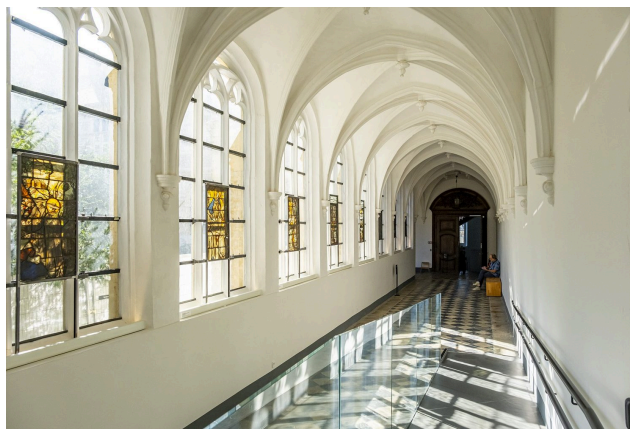
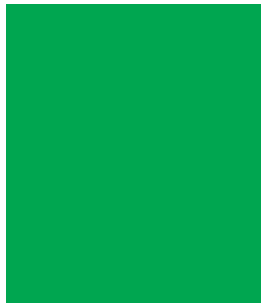
■ Over Museum PARCUM

Museum PARCUM bevindt zich in Abdij van Park in Leuven, een van de meest luisterrijke abdijen van het land. In het museum sta je oog in oog met het bijzondere erfgoed van de abdij. De wisselende tentoonstellingen gaan op een eigenzinnige manier aan de slag met religieus erfgoed, in dialoog met actuele vraagstukken, hedendaagse kunstenaars en multireligieuze cultuur. Het museum is een open ontmoetingsplaats voor kritisch en creatief denken, voor verwondering en verdieping, voor reflectie en dialoog. Museum PARCUM is een co-uitbating van PARCUM en Abdij van Park.

■ Een publicatie

Bij de tentoonstelling verschijnt de publicatie *Threading Landscapes*, met een voorwoord van de curatoren, een voorwoord van het museum, een interview met archivaris Stefan Van Lani en uitgebreide teksten over alle kunstenaars en werken. Het boek wordt op 12 december 2026 voorgesteld in Abdij van Park.

DE KUNSTENAARS EN HUN WERK

Vierentwintig kunstenaars uit vijf continenten nemen deel aan *Verweven Landschappen*. Hieronder vind je ze in alfabetische volgorde, met een korte voorstelling en een toelichting bij het werk dat ze tonen. Het nummer verwijst naar het parcours in de abdij en de

bezoekersgids. Onder elk werk lees je ook in welke ruimte van de abdij het staat en wat de restauratie daar aan het licht bracht. Werken met de vermelding *nieuw werk* werden speciaal voor Abdij van Park gemaakt.

NOOR ABED

PALESTINA

NR. 6

ZALEN E EN F (SALONS)

A Night We Held Between, 2024 · film, 30', loop · courtesy van de kunstenaar

Noor Abed, *A Night We Held Between*, 2024, filmstill

De kunstenaar. Noor Abed is een Palestijnse kunstenaar en filmmaker. Haar werk beweegt tussen film, performance, geluid en onderzoek en draait rond choreografie, ritueel, mondelinge geschiedenis en collectief geheugen. Ze werkt vaak samen met performers en lokale gemeenschappen en onderzoekt vormen van kennis die buiten de officiële archieven worden doorgegeven. Haar werk was te zien op de Sharjah Biennale (15de en 16de editie), de GIBCA Biennale, in The Mosaic Rooms in Londen en de Renaissance Society in Chicago.

Het werk. Abed bouwde deze film op rond één gezang, *Song for The Fighters*, dat ze vond in het geluidsarchief van het Popular Art Centre in Palestina. Het lied wordt tegelijk klaagzang, vraag en gebed. Ze filmde in grotten, ondergrondse gangen en valleien in Palestina, waar vrouwen rond een vuur gebaren en liederen herhalen die anderen vóór hen uitvoerden. De grotten worden zo resonerende ruimtes waarin stemmen, lichamen en geschiedenissen blijven circuleren. Het samen herhalen van zang en beweging creëert een gedeeld ritme: synchroniciteit wordt een vorm van solidariteit. Abed toont herinnering als een levend proces, gedragen door collectieve aanwezigheid en door de blijvende band tussen mensen en het land dat ze bewonen, of door aanhoudend geweld dreigen te verliezen.

De ruimte: Zalen E en F, salons. Dit was oorspronkelijk de ingang van de abdij. Sinds 1724 bestaat de ruimte uit een inkomhal en twee salons: het grote diende als eetkamer, het kleine als spreekkamer. De kleuren zijn gebaseerd op de achttiende-eeuwse toestand.

GABRIELA ALBERGARIA

PORTUGAL NR. 24

BUITEN, ABDIJDOMEIN

NIEUW WERK

Care as a Fundamental Right, 2026 ·
levende installatie · courtesy van de
kunstenaar, Vera Cortês en Galeria
Vermelho, met steun van de
Calouste Gulbenkian Foundation

Gabriela Albergaria, *Care as a Fundamental Right*, 2026, Abdij van Park

De kunstenaar. Gabriela Albergaria woont en werkt in Lissabon en Brussel. Met tekening, sculptuur, fotografie en interventies op locatie onderzoekt ze de relatie tussen landschap, ecologie en cultureel geheugen. Bomen, tuinen en de migratie van planten zijn terugkerende thema's: ze toont hoe natuurlijke omgevingen gevormd worden door menselijke geschiedenissen van verplaatsing, controle en zorg. Ze stelde onder meer tentoon op de 51ste Biënnale van Venetië (Portugees paviljoen), in de Fundação Calouste Gulbenkian, het Serralves Museum en MUSAC León.

Het werk. Alles in dit werk komt van het terrein rondom. Albergaria verzamelde takken, boomstammen, mos, bladeren, aarde en levende planten op het abdijdomein en bracht ze samen tot een klein nieuw ecosysteem. Haar uitgangspunt is de *nurse log*: een omgevallen boomstam die langzaam vergaat en zo voedingsbodem wordt voor nieuw leven. De installatie is deels in de grond verzonken en via een pad verbonden met de bestaande wandelroutes. Ze blijft tijdens de tentoonstelling veranderen: vocht, schimmels, insecten, wortels en mos geven haar telkens een nieuwe gedaante. Tijd wordt zo een van de materialen van het werk. Albergaria nodigt je uit om de abdij niet te zien als een onveranderlijke historische plek, maar als een levende ecologie, gevormd door eeuwen van menselijke zorg en door de eigen dynamiek van de natuur.

De ruimte: Abdijdomein (buiten). Het landschap rond de abdij is zelf een deel van de tentoonstelling. Het domein van 42 hectare in de vallei van de Molenbeek, omringd door muren en poorten, telt vijvers, weiden, bossen, tuinen en dreven en wordt al eeuwen door de abdijsamenleving verzorgd.

LEONOR ANTUNES

PORTUGAL NR. 9

ZAAL I (BIBLIOTHEEK)

NIEUW WERK

a library of sorts, 2026 · installatie ·
courtesy van de kunstenaar,
Kurimanzutto, Marian Goodman en
Luisa Strina

Leonor Antunes, installatiezicht (eerder werk)

De kunstenaar. Leonor Antunes woont in Lissabon. Ze maakt sculpturale installaties met touw, leer, hout, messing, glas en textiel, die vertrekken bij de geschiedenis van het modernisme, architectuur en ambacht, en bij vrouwelijke ontwerpers en architecten die in de grote verhalen over het hoofd werden gezien. Haar werk wordt in nauwe samenwerking met ambachtslieden gemaakt, met technieken als weven, knopen, leer- en metaalbewerking. Antunes vertegenwoordigde Portugal op de 58ste Biënnale van Venetië en stelde tentoon in Whitechapel Gallery, SFMOMA, Mudam Luxembourg, Museo Tamayo en Pirelli HangarBicocca.

Het werk. Antunes maakte een nieuwe installatie voor de zeventiende-eeuwse bibliotheek van de abdij, een plek waar ambacht, kennis en devotie samenkomen. Ze onderzocht de archieven en de architectuur van de abdij en benadert de bibliotheek zelf als een bewaarplaats van kennis, besloten in materialen, verhoudingen en vormen. Haar werk hangt onder het stucplafond met taferelen uit het leven van de heilige Norbertus en vestigt de aandacht op het anonieme, collectieve werk waarmee gebouwen ontstaan en onderhouden worden. Architectuur verschijnt niet als een vast monument, maar als een levend geheel van vaardigheden, gebaren en relaties. Op 27 maart 2027 wordt het werk geactiveerd met een concert, in samenwerking met STUK, gewijd aan de baanbrekende Franse componiste Éliane Radigue.

De ruimte: Zaal I, bibliotheek. De zeventiende-eeuwse bibliotheek heeft een stucplafond van Jan Christiaan Hansche uit 1672 met taferelen uit het leven van de heilige Norbertus. De doorgebogen vloer en de dakstructuur werden gestabiliseerd en onder de latere verflagen kwam de oorspronkelijke witte kleur weer tevoorschijn.

BIANCA BALDI

ZUID-AFRIKA NR. 22 ZAAL S

Hear her calendar system a year of thirteen months, 2025 · video-installatie, 19'07", loop; *Stanza i-vi Sicomoro Centenario*, 2026 · courtesy van de kunstenaar; geproduceerd door WIELS (Brussel), met steun van het Italian Council-programma (2025)

Bianca Baldi, *Hear her calendar system a year of thirteen months*, 2025, installatiezicht, foto: Lola Pertsowsky

De kunstenaar. Bianca Baldi is een Zuid-Afrikaanse kunstenaar en filmmaker die in Brussel woont. Ze werkt met bewegend beeld, installatie en onderzoek, en toont hoe geschiedenissen van kolonialisme, ontginning en ecologische verandering in landschappen en materialen verankerd blijven. Plekken zijn in haar werk geen decor, maar actieve getuigen. Haar werk was onder meer te zien op het International Film Festival Rotterdam, Berlinale Forum Expanded, Kunsthalle Wien, Kunstinstituut Melly en de Contour Biënnale.

Het werk. Baldi vertrok van een foto die haar grootvader in 1939 maakte van een wilde vijgenboom in Ethiopië, tijdens de Italiaanse bezetting. Jaren later ging ze op zoek naar diezelfde boom. Met film, tekening, geluid en een nieuw gedicht, gezongen door de Zuid-Afrikaanse vocaliste Gabi Motuba, maakt ze van de boom een stille getuige van generaties politieke, sociale en ecologische verandering. De titel verwijst naar de Ethiopische kalender van dertien maanden, die een ander ritme volgt dan de gregoriaanse. Zo stelt het werk lineaire opvattingen over tijd en vooruitgang in vraag. Luisteren wordt even belangrijk als kijken. Baldi schreef ook een melodie voor de Vredesbeiaard, die tijdens de tentoonstelling elk half uur over de abdij klinkt.

De ruimte: Zaal S. Deze ruimte ligt op de zolderverdieping (niveau 2), aan het einde van het parcours langs de zolders.

ROSSELLA BISCOTTI

ITALIË/BELGIË NR. 15

ZAAL N (ZOLDER OOSTVLEUGEL)

Live feed, 2019 · zeefdrukken op katoen · courtesy van de kunstenaar en mor charpentier, Parijs

Rossella Biscotti, *Live feed*, 2019, installatiezicht

De kunstenaar. Rossella Biscotti is een Italiaanse kunstenaar die in Brussel woont. Ze werkt met sculptuur, geluid, film en archiefonderzoek en onderzoekt politieke geschiedenis, instellingen, arbeid en systemen van herinnering. Documenten, getuigenissen en wetenschappelijke gegevens worden in haar handen gelaagde installaties. Ze nam deel aan documenta 13, de 55ste Biënnale van Venetië en Manifesta 9, en stelde tentoon in SculptureCenter New York, WIELS, Kunstinstituut Melly, de Wiener Secession en Museion Bolzano.

Het werk. *Live feed* gaat over de reuzenaronskelk (*Amorphophallus titanum*), een zeldzame plant die slechts heel kort bloeit en opvalt door haar enorme omvang en haar geur van verrotting. Wanneer ze in een botanische tuin bloeit, lokt ze massa's bezoekers en eindeloze livestreams. Biscotti drukte de bloem op ware grootte op katoen, opgebouwd uit overlappende kleurlagen, en doorbreekt zo de gewone manier waarop planten getoond en bekeken worden. Het werk verwijst naar de introductie van de plant in Europa door de Florentijnse botanicus Odoardo Beccari aan het einde van de negentiende eeuw, en legt zo de verbanden bloot tussen botanische wetenschap, verzamelen en koloniale uitwisseling. Het landschap verschijnt hier als een netwerk, gevormd door de verplaatsing van soorten, ideeën en macht.

De ruimte: Zaal N, zolder oostvleugel. De zolder van de oostvleugel is ingericht als tentoonstellings- en evenementenruimte. De daklijn van de eerste, lagere middeleeuwse oostvleugel is nog zichtbaar.

ANA MARÍA CABALLERO

COLOMBIA NR. 4

ZAAL D (EETKAMER VAN DE ABT)

NIEUW WERK

Concerning Unknown Women, 2026 · video-installatie en poëzie · courtesy van de kunstenaar

De kunstenaar. Ana María Caballero is een Colombiaanse kunstenaar en dichter die in Madrid woont. Haar werk beweegt tussen tekst, performance, installatie en digitale media en gaat over taal, gender, historische uitwisseling en de manier waarop identiteiten verteld of verzwegen worden. Vaak geeft ze vergeten vrouwenstemmen opnieuw een plek, via poëzie en performance. Ze stelde tentoon en trad op in Europa en Noord- en Zuid-Amerika, zowel in de literaire wereld als in de beeldende kunst.

Het werk. In het abdijarchief vond Caballero gedichten die geschreven werden wanneer vrouwen intraden in het religieuze leven of in het begijnhof. Hoewel het om heel persoonlijke momenten ging, werden die vrouwen telkens in dezelfde woorden beschreven: devotie, opoffering, gehoorzaamheid. Hun individuele levens verdwenen achter vaste idealen. Caballero geeft hen met verbeelde portretten, gemaakt met een eigen AI-model, en met haar eigen poëzie opnieuw een gezicht en een stem. In de video spreekt ze in de ik-vorm: vrouwen over wie gesproken werd, worden zelf sprekers. Het geheel wordt gepresenteerd als een speculatieve museumwebsite, die vragen stelt over hoe voorstellingen in de geschiedenis en de canon terechtkomen. Tijdens het openingsweekend draagt de kunstenaar haar poëzie zelf voor.

De ruimte: Zaal D, eetkamer van de abt. Het stucplafond van Jan Christiaen Hansche uit 1679 toont de Hemelvaart van Maria. Op de schouwmantel zie je de parkbloempjes, symbool van de abdij. Die bloem groeit nog altijd onder de magnoliaboom op het terras.

CARLOS CASAS

SPANJE/FRANKRIJK NR. 16

ZAAL O

Bestiari, 2024 · audiovisuele installatie, 40'18", loop · courtesy van de kunstenaar, met steun van het Institut Ramon Llull

Carlos Casas, *Bestiari*, 2024, filmstill

De kunstenaar. Carlos Casas is een Catalaanse kunstenaar en filmmaker die in Parijs woont. Al twintig jaar maakt hij films, geluidswerken en immersieve installaties over de relatie tussen mensen, dieren en afgelegen omgevingen. Hij combineert documentaire methodes met experimentele vormen en stelt het menselijke perspectief consequent in vraag. Zijn werk was te zien op de 58ste Biënnale van Venetië, in Tate Modern, het Centre Pompidou en MACBA, en op filmfestivals als Rotterdam, Locarno en Tribeca.

Het werk. *Bestiari* werd voor het eerst getoond in het Catalaanse paviljoen op de 60ste Biënnale van Venetië. Het is geïnspireerd op *Disputa de l'ase* (*Het dispuut van de ezel*), een vijftiende-eeuwse tekst van Anselm Turmeda, een Mallorcanse franciscaan die zich tot de islam bekeerde. Daarin leert een man de taal van de dieren, die het idee dat de mens boven de rest van de schepping staat ter discussie stellen. Casas dompelt je onder in beelden en geluidsopnames van vleermuizen, bijen, dolfijnen, ezels en olifanten in beschermde natuurgebieden in Catalonië, ook via frequenties die het menselijk oor niet kan horen. In een abdij waar dieren in middeleeuwse teksten morele en spirituele gesprekspartners waren, herinnert het werk eraan dat samenleven niet begint met beheersen, maar met luisteren. Casas koos ook de uurmelodie van de Vredesbeiaard: een bewerking van de *adhan*, de islamitische oproep tot gebed.

De ruimte: Zaal O. Deze ruimte ligt op de zolderverdieping (niveau 2). Je bereikt de bovenste verdieping van de oostvleugel via de nieuwe traptoren van Robbrecht en Daem, met trap en lift.

EDITH DEKYNDT

BELGIË NR. 3

ZAAL C (GROTE ONTVANGSTZAAL)

They Shoot Horses, 2017 · installatie · courtesy van de kunstenaar en Galerie Greta Meert, Brussel

De kunstenaar. Edith Dekyndt is een Belgische kunstenaar die werkt met installatie, film, textiel en subtiele ingrepen. Ze laat zien hoe materialen veranderen onder invloed van zwaartekracht, licht, lucht, vocht en tijd. Met minimale gebaren maakt ze processen van verandering, kwetsbaarheid en energie zichtbaar. Dekyndt vertegenwoordigde België op de 57ste Biënnale van Venetië en stelde tentoon in WIELS, M HKA, Kunsthalle Bern, het Kunstmuseum Liechtenstein en MAC's Grand-Hornu.

Het werk. Een groot fluwelen gordijn, doorboord met honderden stalen spijkers. De zachte weelde van de stof botst met de koele hardheid van het metaal. Het gordijn is tegelijk theater en hindernis, drempel en grens. Het roept het IJzeren Gordijn op en de nieuwe hekken die overal ter wereld nog worden opgetrokken. De titel komt van de roman *They Shoot Horses, Don't They?* (1935) van Horace McCoy, over uithoudingsvermogen en uitputting. In een zaal waar onder de verflagen zestiende-eeuwse grisailles tevoorschijn kwamen, toont Dekyndt geschiedenis niet als een afgerond verhaal, maar als een voortdurend proces waarin steeds nieuwe sporen worden nagelaten.

De ruimte: Zaal C, grote ontvangstzaal. Een zestiende-eeuws troggewelf met bloemmotieven en hier en daar een vogel kwam tevoorschijn, net als zestiende-eeuwse grisailles met bijbelse taferelen en een achttiende-eeuwse houten wandbekleding in imitatiemarmer.

PIERRE HUYGHE

FRANKRIJK NR. 7

ZALEN G EN H (APPARTEMENT VAN DE ABT)

Untitled (Human Mask), 2014 · film, 19'07", voorstellingen om de 20 minuten · courtesy van de kunstenaar, Hauser & Wirth en Anna Lena Films, Parijs; in gezamenlijk bezit van LACMA en The Metropolitan Museum of Art

De kunstenaar. Pierre Huyghe is een van de invloedrijkste kunstenaars van zijn generatie. Hij woont in Santiago de Chile en maakt films, installaties en levende systemen waarin mensen, dieren en technologie samen evolueren. Tentoonstellingen worden bij hem omgeven door veranderingen door toeval, waarneming en tijd. Hij nam deel aan documenta 10, 11 en 13, Skulptur Projekte Münster (2007 en 2017) en verschillende edities van de Biënnale van Venetië, en won in 2017 de Nasher Prize.

Het werk. De film volgt een gemaskerde figuur, een getrainde aap, die ronddwaalt in een verlaten restaurant in de uitsluitingszone rond Fukushima. Lang nadat de mensen verdwenen zijn en de natuur de plek weer inneemt, blijft de aap handelingen uitvoeren die voor niemand nog een doel dienen. De film legt niets uit, maar observeert hoe gewoonte, herinnering en een veranderende omgeving naast elkaar bestaan. De grens tussen mens en dier, natuur en cultuur, vrijheid en conditionering vervaagt. Huyghe nodigt je uit om landschappen niet als passieve achtergronden te zien, maar als omgevingen waarin menselijke geschiedenissen, andere levensvormen en ecologische processen elkaar voortdurend kruisen.

De ruimte: Zalen G en H, appartement van de abt. Het achttiende-eeuwse appartement waar de abt in alle rust woonde en werkte. Olieverf werd ter plekke gemengd om de juiste tint te vinden, en het behang werd met de hand gemaakt in Frankrijk, naar historisch voorbeeld.

JULIA ISÍDREZ

PARAGUAY NR. 5

ZALEN E EN F (SALONS)

Cardenal, 2023; *7 cabezas (con engobe)*, 2025; *Viento*, 2024; *Hornerito*, 2023; *Mundo de Julia Pera*, 2025 · keramiek · courtesy Sorry We're Closed, Brussel, en Tekoharte, Parijs

Julia Isidrez

De kunstenaar. Julia Isidrez is een Guaraní-Paraguayaanse keramiste uit Itá. Ze leerde werken met klei van de vrouwen in haar familie, vooral van haar moeder, de gerenommeerde pottenbakster Juana Marta Rodas. Ze vertaalt die eeuwenoude technieken naar een krachtige, eigentijdse beeldtaal. Haar werk kreeg de voorbije jaren veel internationale erkenning, met tentoonstellingen op de 60ste Biënnale van Venetië, de Biënnale van São Paulo en in Nottingham Contemporary.

Het werk. Isidrez werkt met klei uit de plaatselijke wetlands, die gewonnen wordt via collectieve arbeid en ecologische kennis. Aarde, baksteenpoeder, natuurlijke pigmenten, polijsten en houtvuur maken het maakproces zichtbaar: de oppervlakken dragen de sporen van de hand en van het vuur. Haar sculpturen bewegen tussen vaas, figuur, dier en landschap. Een vrouwenfiguur, herhaalde hoofden, de wind, het nest van de hornero-vogel: ze verwijzen naar verwantschap met het meer-dan-menselijke. Voor Isidrez is klei meer dan een materiaal: het is een archief waarin herinnering blijft voortleven. In een salon die ooit verbonden was met bestuur en gezag, brengt ze een andere vorm van kennis binnen, doorgegeven via klei, gebaren en gemeenschap.

De ruimte: Zalen E en F, salons. Dit was oorspronkelijk de ingang van de abdij. Sinds 1724 bestaat de ruimte uit een inkomhal en twee salons: het grote diende als eetkamer, het kleine als spreekkamer. De kleuren zijn gebaseerd op de achttiende-eeuwse toestand.

TARIK KISWANSON

ZWEDEN NR. 10

ZAAL J (REFTER)

NIEUW WERK

The Passage, 2026 · installatie ·
courtesy van de kunstenaar

De kunstenaar. Tarik Kiswanson is een Zweedse kunstenaar en schrijver van Palestijnse afkomst, die in Stockholm woont. Hij maakt sculpturen, installaties, performances, films en teksten over ontheemding, erfenis en transformatie. Zijn vormen lijken vaak te zweven, in een toestand van worden. Kiswanson vertegenwoordigde Zweden op de 60ste Biënnale van Venetië en stelde tentoon in Palais de Tokyo, Lafayette Anticipations, Bonniers Konsthall, de Salzburger Kunstverein en Museo Tamayo.

Het werk. Kiswanson vertrok van de geschiedenis van de Steinway Victory Vertical, een piano die tijdens de Tweede Wereldoorlog per parachute naar soldaten in Europa werd gedropt om hen troost en nabijheid te bieden. Van de oorspronkelijke transportkist maakte hij drie objecten: een doodskist, een cocon en een wieg. Samen verbeelden ze een cyclus van dood, transformatie en geboorte. Voor Kiswanson is het moment na een breuk even belangrijk als de breuk zelf: het is de ruimte waarin iets opnieuw begint. In de historische refter, waar de norbertijnen tot 2012 samen aten, onder het barokke stucplafond van Hansche, brengt het werk thema's als vertrek, verlies, zorg en hoop samen.

De ruimte: Zaal J, refter. Hier aten de norbertijnen tot 2012. Het stucplafond van Hansche uit 1679 was nog in vrij goede staat, maar de houten draagstructuur moest dringend hersteld worden. De lambrisering uit het begin van de achttiende eeuw werd opnieuw geschilderd en verguld.

IRENE KOPELMAN

ARGENTINIË/NEDERLAND NR. 8

ZAAL G EN H (APPARTEMENT VAN
DE ABT)

NIEUW WERK

*Subsampling from Two Collection
Nights*, 2026 · tekeningen · courtesy
van de kunstenaar

Irene Kopelman, *Subsampling from Two Collection Nights*, 2026

De kunstenaar. Irene Kopelman werd geboren in Argentinië en woont in Amsterdam. Ze verbindt tekenen, veldwerk en samenwerking met wetenschappers en onderzoekt hoe we natuurfenomenen zoals gletsjers, fossielen en ecosystemen bestuderen en voorstellen. Tekenend is voor haar een instrument om te onderzoeken en waar te nemen. Ze nam deel aan de 55ste Biënnale van Venetië, de 9de Biënnale van Gwangju en de 11de Biënnale van Sharjah, en stelde tentoon in The Drawing Center New York, MCA Sydney en het Art Institute of Chicago.

Het werk. In juli en augustus 2020 brachten onderzoekers de biodiversiteit van het abdijdomein in kaart. Daarbij werden op bepaalde nachten nachtvlinders verzameld en bewaard. Kopelman werkte met die specimens, in samenwerking met Merlijn Jocqué van het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek (INBO), en Wouter Dekoninck en Stefan Kerkhof van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen. Via aandachtige observatie en nauwkeurige tekeningen vertaalt ze de vlinders naar kunstwerken. Elk specimen is een spoor van één bepaalde nacht, een moment in een eindeloze reeks ontmoetingen tussen organismen en hun omgeving. Het werk hangt in de voorkamer van de bibliotheek en verbindt hedendaags ecologisch onderzoek met de lange traditie van verzamelen, archiveren en tuinieren op deze plek. Op 7 november 2026 geeft Kopelman een tekenworkshop.

De ruimte: Zalen G en H, appartement van de abt. Het achttiende-eeuwse appartement waar de abt in alle rust woonde en werkte. Olieverf werd ter plekke gemengd om de juiste tint te vinden, en het behang werd met de hand gemaakt in Frankrijk, naar historisch voorbeeld.

EUNJO LEE

VERENIGD KONINKRIJK/KOREA

NR. 12 ZAAL K (KAPITTELZAAL)

The Hesapia Trilogy, 2024–2025 · digitale animatie, 1u07'48", loop · courtesy van de kunstenaar en Niru Ratnam, Londen

Eunjo Lee, *The Lullaby of the Ruins*, 2024, still

De kunstenaar. Eunjo Lee is een Zuid-Koreaanse kunstenaar die in Londen woont. Met 3D-animatie, game-engines, geluid en installatie bouwt Lee immersieve, speculatieve werelden die tegelijk eeuwenoud en futuristisch aandoen. Mythische beelden, digitale archeologie, ecologische onrust en herinneringen aan migratie komen erin samen. Het werk van Eunjo Lee was te zien in tentoonstellingen en vertoningen in Europa en Azië, op platformen voor experimenteel bewegend beeld en digitale kunst.

Het werk. De trilogie bestaat uit *The Lullaby of the Ruins*, *When Forgiving the Sunlight* en *Before the Shadow Taught the Sun*. In realtime gesimuleerde landschappen lijken zich te herinneren, te vergaan en opnieuw te groeien. Tijd verloopt er niet lineair, maar in lussen en plooien. Geluid, beeld en beweging beïnvloeden elkaar voortdurend, waardoor de grens tussen kijker en landschap vervaagt. Je wordt uitgenodigd om door deze werelden te dwalen en er zelf betekenis in te vinden. Het werk staat in de kapittelzaal, van oudsher een ruimte voor bezinning en bestuur, onder muurschilderingen uit de dertiende eeuw. Zo ontstaat een gesprek tussen het oudste en het nieuwste beeld in de abdij, en de vraag hoe virtuele werelden vandaag onze waarneming vormen.

De ruimte: Zaal K, kapittelzaal. Restauratoren ontdekten hoe deze zaal er in de middeleeuwen uitzag: groter, met een vlak houten plafond, grote ronde ramen en volledig beschilderd met muurschilderingen uit het einde van de dertiende eeuw. Met scalpel en loep werden de oorspronkelijke lagen blootgelegd.

GUADALUPE MARAVILLA

EL SALVADOR NR. 2

ZAAL B (KLEINE ONTVANGSTZAAL)

La Alegría del Fuego, 2023 · sculptuur en geluid · courtesy van de kunstenaar en mor charpentier, Parijs

Guadalupe Maravilla, installatiezicht (eerder werk), foto: Jair Lanes

De kunstenaar. Guadalupe Maravilla werd geboren in El Salvador en woont in New York. Als kind vluchtte hij alleen voor de burgeroorlog naar de Verenigde Staten. Die ervaring vormt de basis van zijn werk over trauma, genezing, ontheemding en veerkracht. Hij maakt sculpturen die hij *healing machines* noemt, die met gongs, trillingen en rituele performances tot leven komen. Maravilla stelde tentoon op de 60ste Biënnale van Venetië, de Whitney Biennial, in ICA Miami, het Brooklyn Museum, MoMA PS1 en het Contemporary Arts Museum Houston.

Het werk. *La Alegría del Fuego* (de vreugde van het vuur) draait rond vuur als een kracht die zowel vernietigt als vernieuwt. Met metalen structuren en organische materialen creëert Maravilla een rituele omgeving die door geluid en performance tot leven komt. Lage frequenties trillen door de ruimte en door de lichamen van iedereen die er aanwezig is. Het werk vertrekt bij zijn persoonlijke migratieverhaal, maar opent zich naar bredere cycli van branden, herstel en overleven. Herstel is voor Maravilla een gedeeld en voortdurend proces, gedragen door aandacht en gemeenschap. In een zaal met een muurschildering van omstreeks 1300 biedt het werk een plek om samen te komen, te luisteren en nieuwe kracht te vinden. Een activering van de sculptuur door de kunstenaar is gepland (datum volgt).

De ruimte: Zaal B, kleine ontvangstzaal. Restauratoren ontdekten hier een middeleeuwse muurschildering van omstreeks 1300. Ze legden de resten bloot, reinigden en fixeerden het oppervlak. Fragmenten tonen mogelijk het bijbelse verhaal van Jozef.

MARÍA ANGÉLICA MEDINA

COLOMBIA NR. 1

ZAAL A (ONTVANGSTZALEN VAN DE ABT)

Pieza de conversación, 1988– ·
breiwerk en performance · courtesy
van de kunstenaar

De kunstenaar. María Angélica Medina woont in Bogotá. Haar werk gaat over taal, herinnering, onderwijs en sociale relaties. Ze maakt installaties, teksten, participatieve projecten en conceptuele gebaren, met humor en precisie. Alledaagse ontmoetingen en de kwetsbare structuren waarin gesprek en gedeelde betekenis ontstaan, staan centraal. Ze stelde tentoon in Colombia en internationaal, in instellingen en onafhankelijke ruimtes.

Het werk. Sinds 1988 breidt Medina aan één en hetzelfde kunstwerk. Het blijft groeien, steek na steek, met twee naalden en synthetische draad, en draagt de uren arbeid, concentratie en aanwezigheid van bijna veertig jaar in zich. Tijdens performances zit de kunstenaar breiend in de zaal, naast een lege stoel. Wie wil, mag naast haar plaatsnemen: om te praten, samen te zwijgen of gewoon het ritme van het breien te volgen. Zo groeit het werk niet alleen door haar handen, maar ook door de ontmoetingen die het uitlokt. In de zalen waar de abten vroeger hun gasten ontvingen, sluit het werk aan bij een lange traditie van gastvrijheid. Het breiwerk wordt een levend archief van gesprekken, stiltes en relaties.

De ruimte: Zaal A, ontvangstzalen van de abt. In deze vier opeenvolgende zalen in de vleugel van de abt ontvingen de abten van Park hun gasten. Achter de twintigste-eeuwse lambrisering en witgeschilderde muren zitten heel wat lagen geschiedenis verborgen.

HANA MILETIĆ

BELGIË/KROATIË NR. 13

ZAAL L (SCHATKAMER)

NIEUW WERK

What's My Name, Say My Name, Call Me, 2026 · textiel, geluid en
manuscripten · courtesy van de
kunstenaar

De kunstenaar. Hana Miletić werd geboren in Kroatië en woont in Brussel. Haar werk draait rond weven, herstellen en collectieve zorg. Ze vertaalt onopgemerkte stedelijke details, zoals tijdelijke herstellingen en geïmproviseerde steunen, naar handgeweven textielwerken. Ze vertegenwoordigde Kroatië op de 59ste Biënnale van Venetië en stelde tentoon in WIELS, Kunsthalle Wien, het Kunstmuseum St. Gallen, het Museum voor Hedendaagse Kunst in Zagreb en op de Bukhara Biënnale.

Het werk. Miletić dook in de zangboeken van het norbertinessenklooster van Gempe, bewaard in de abdijarchieven en gedigitaliseerd in de Library of Voices van de Alamire Foundation. De kanunnikessen kopieerden, annoteerden, pasten aan en herstelden die boeken over generaties heen. Op de eerste bladzijden staan handgeschreven opdrachten die vrouwen aan elkaar richtten: kleine gebaren van genegenheid en overdracht. Miletić verwerkte die inscripties tot nieuwe liederen, geïnspireerd op popsongs over namen. Ze worden a capella gezongen door Amina Szecsödy en werden opgenomen met de Alamire Foundation. In een vitrine liggen zangboeken uit de abdijcollectie, gedeeltelijk bedekt door een nieuw textielwerk dat verwijst naar de zorg waarmee deze kwetsbare boeken door de eeuwen heen bewaard werden. De boeken wisselen geregeld, om ze tegen licht te beschermen.

De ruimte: Zaal L, schatkamer. Oorspronkelijk een deel van de middeleeuwse kapittelzaal, later een zijruimte bij de sacristie voor boeken en liturgische voorwerpen.

FELIPE MUJICA

CHILI/BELGIË NR. 11

KLOOSTERGANG (OOSTELIJKE
PANDGANG EN PANDHOF)

NIEUW WERK

Rosa de los vientos, 2026 ·
textielbanieren · courtesy van de
kunstenaar

De kunstenaar. Felipe Mujica werd geboren in Chili en woont in Brussel. Hij is bekend om zijn hangende textielwerken en banieren, die abstractie, educatie en collectief maken combineren. Zijn projecten ontstaan vaak samen met lokale gemeenschappen, scholen of ambachtslieden en gaan over migratie, arbeid, ambacht en culturele uitwisseling. Hij stelde tentoon op de 60ste Biënnale van Venetië, de 34ste Biënnale van São Paulo, in het Museo Reina Sofía, MALBA in Buenos Aires en de Kunsthalle Basel.

Het werk. In de archieven van de abdij ontdekte Mujica zeventiende-eeuwse handgeschreven landmeetboeken waarmee de norbertijnen hun landerijen in kaart brachten. Ze zijn versierd met windrozen: praktische instrumenten, maar ook speelse composities van lijnen en cirkels. Opvallend is dat het noorden er niet altijd bovenaan staat; de oriëntatie volgt de blik van wie de kaart maakte. Mujica vertaalde die windrozen naar een reeks grote textielbanieren. Ze wijzen geen vaste route aan, maar bieden momenten van oriëntatie en ontmoeting. Zo wordt cartografie geen instrument meer om land op te meten en te besturen, maar een gedeelde ervaring. In januari 2027 leidt Mujica borduurworkshops die voor iedereen openstaan.

De ruimte: Kloostergang en pandhof. In de oostelijke pandgang uit 1563 wandel je langs middeleeuwse sporen die bij de restauratie werden blootgelegd. De pandhof, het hart van de abdij, werd heraangelegd met paden in kruisvorm, een drievuldigheidsboom en de bestaande moerbeiboom.

AMOL PATIL

INDIA/NEDERLAND NR. 14

ZAAL N (ZOLDER OOSTVLEUGEL)

The Shadow of Lustre III, IV, V, IX en XII, 2024 · brons · courtesy van de kunstenaar en Galerie Peter Kilchmann, Zürich/Parijs

Amol Patil, *The Shadow of Lustre*, 2024

De kunstenaar. Amol Patil woont in Mumbai en Amsterdam. Zijn sculpturen en installaties gaan over kaste, arbeid, migratie en de transformatie van de stad. Hij put uit familiearchieven (zijn grootvader was een Powada-dichter, zijn vader een avant-gardistisch toneelschrijver), mondelinge geschiedenis en het leven van arbeidersgemeenschappen in Mumbai. Patil stelde tentoon op documenta 15, de Kochi-Muziris Biënnale, de 60ste Biënnale van Venetië, in het Van Abbemuseum en het Barbican Centre.

Het werk. Patil vertrekt van de chawls in Mumbai: dichtbevolkte woonblokken, gevormd door generaties migrantenfamilies die van het platteland naar de industriële stad trokken. Hij richt de aandacht op het vaak onzichtbare werk van straatvegers en afvalophalers, handenarbeid die van oudsher wordt geassocieerd met de Dalitgemeenschap waaruit hij zelf afkomstig is. Zijn bronzen sculpturen tonen geen volledige figuren, maar fragmenten van bewegingen en houdingen. Zo worden vluchtige gebaren blijvend, zonder hun kwetsbaarheid te verliezen. Voor Patil wordt architectuur niet alleen gevormd door wie ze ontwerpt of bezit, maar ook door de mensen die haar door hun arbeid en aanwezigheid voortdurend van binnenuit veranderen.

De ruimte: Zaal N, zolder oostvleugel. De zolder van de oostvleugel is ingericht als tentoonstellings- en evenementenruimte. De daklijn van de eerste, lagere middeleeuwse oostvleugel is nog zichtbaar.

LAURE PROUVOST

FRANKRIJK/BELGIË NR. 18

ZAAL P (ZOLDER ZUIDVLEUGEL)

NIEUW WERK

In The Cracks We Nest, 2026 ·
installatie · courtesy van de
kunstenaar

De kunstenaar. Laure Prouvost is een Franse kunstenaar die in Brussel woont. Ze combineert video, installatie, sculptuur en taal tot zintuiglijke omgevingen vol poëtische verschuivingen en humor. Ze won in 2013 de Turner Prize en vertegenwoordigde Frankrijk op de 58ste Biënnale van Venetië. Haar werk was te zien in Tate Britain, Palais de Tokyo, Museum De Pont, Kunsthal Charlottenborg en het New Museum.

Het werk. In de verborgen doorgang boven de bibliotheek hangen takken, keramische vogels, netten en gevonden voorwerpen tussen de houten balken, alsof ze daar vanzelf zijn neergestreken. Je ontdekt de installatie vanuit een smalle gang, door omhoog te kijken. Het houten tongewelf, dat het stucplafond van de bibliotheek draagt, wordt de bodem van een zwevend landschap. Beneden bewaren boeken en archieven kennis; boven roept Prouvost een meer intuïtieve, dromerige manier van begrijpen op. Ze zet die twee niet tegenover elkaar, maar laat ze samengaan. Tijdens het openingsweekend brengt het koor Singing Anderlecht in het museum een concert in samenwerking met Prouvost.

De ruimte: Zaal P, zolder zuidvleugel. Boven de bibliotheek zie je een groot houten tongewelf dat op een omgekeerde scheepsromp lijkt. Het draagt Hansches stucplafond. De eikenhouten dakstructuur werd gerestaureerd en de door de wind verbogen pijlers verstevigd.

DANIEL STEEGMANN MANGRANÉ

SPANJE NR. 23

BUITEN, ABDIJDOMEIN

NIEUW WERK

TE ZIEN TOT 21 FEBRUARI 2027

La Pensée Férale, 2025–2026 · brons ·
courtesy van de kunstenaar en
Juliana Fausto; courtesy van de
kunstenaar en Mendes Wood DM,
met steun van het Institut Ramon Llull

De kunstenaar. Daniel Steegmann Mangrané is een Catalaanse kunstenaar die in Barcelona en Rio de Janeiro woont. Hij maakt films, sculpturen, tekeningen, hologrammen en immersieve installaties over ecologie, waarneming en de poreuze grens tussen organisme en omgeving. Het Atlantisch Woud in Brazilië is een belangrijke inspiratiebron. Hij nam deel aan documenta (13), de 33ste Biënnale van São Paulo en de 58ste Biënnale van Venetië, en stelde tentoon in het Museo Reina Sofía, MACBA, het Serralves Museum en het Whitney Museum.

Het werk. Ergens op het abdijdomein staat een dode boom. Hij groeit al jaren niet meer, maar spechten, wilde bijen, insecten en schimmels vinden er nog altijd onderdak. Samen met de abdij, de groendienst van de stad Leuven en boomspecialist Pieter Pollet koos Steegmann Mangrané deze boom en goot hij zijn exacte vorm in brons. Nu bestaan er twee versies naast elkaar: één die blijft veranderen en leven herbergt, en één die niet meer verandert. Brons, traditioneel het materiaal van monumenten en blijvende roem, vestigt hier de aandacht op ecologische successie: verval dat ruimte maakt voor nieuw leven. Het werk is een nieuwe versie van een project dat de kunstenaar in 2020 begon. Na 21 februari 2027 reist het naar Domaine de Graux in Doornik, dat het project mee mogelijk maakte.

De ruimte: Abdijdomein (buiten). Het landschap rond de abdij is zelf een deel van de tentoonstelling. Het domein van 42 hectare in de vallei van de Molenbeek, omringd door muren en poorten, telt vijvers, weiden, bossen, tuinen en dreven en wordt al eeuwen door de abdijsamenleving verzorgd.

ERIK TLASECA

MEXICO/NEDERLAND NR. 19

ZAAL Q (LEEMSTUCZOLDER)

Xipe (Máscara 4), 2015; *Xipe (Máscara 9)*, 2023; *Xipe (Máscara 12)*, 2025; *Xipe (Máscara 14)*, 2025 · maskers · courtesy LLANO gallery, Mexico-Stad

De kunstenaar. Erik Tlaseca is een Mexicaanse kunstenaar die in Amsterdam woont. Hij maakt schilderijen, installaties, sculpturen en video's over mythe, ritueel, maskers en cultureel geheugen. Hij onderzoekt hoe identiteiten worden opgebouwd, opgevoerd en doorgegeven, en maakt nieuwe verhalen uit gefragmenteerde oorsprongen en afwezigheden. Hij stelde tentoon in Museo Tamayo, het Museo de Arte Carrillo Gil en op onafhankelijke platformen.

Het werk. Sinds 2015 maakt Tlaseca deze maskers samen met de ambachtslieden Juana Mendoza, Juan García, Juana López Vásquez, Maximina Diego Rodríguez en Cecilio Vásquez Vásquez uit San Pedro Jocotipac in Oaxaca. Met handgestikt leer, natuurlijke vezels, geverfde materialen en dierenvacht ontstaan objecten waarin ambachtelijke technieken en artistiek onderzoek elkaar voortdurend voeden. De reeks is vernoemd naar Xipe Tótec, een pre-Spaanse godheid die verbonden is met vernieuwing. De langgerekte maskers verbergen en verlengen het lichaam en gaan over transformatie en de mogelijkheid om een andere gedaante aan te nemen. In de kleine leemstuczolder, met zijn vijftiende-eeuwse, oorspronkelijk rood beschilderde leempleister, tonen ze dat geschiedenis nooit vastligt, maar door gebruik en uitwisseling steeds opnieuw vorm krijgt.

De ruimte: Zaal Q, leemstuczolder. Op de muren zit nog het oorspronkelijke vijftiende-eeuwse leempleisterwerk, dat oorspronkelijk rood beschilderd was. Deze kamer diende mogelijk niet alleen als opslagruimte, maar ook als woonvertrek voor de abt.

AHMED UMAR

SOEDAN/NOORWEGEN NR. 21

ZAAL R (ZOLDER WESTVLEUGEL)

Glowing Phalanges #168-182, 2023 · amuletten · courtesy van de kunstenaar en OSL contemporary, Oslo

Ahmed Umar, *Glowing Phalanges*, 2023

De kunstenaar. Ahmed Umar is een Soedanees-Noorse kunstenaar die in Oslo woont. Hij werkt met sculptuur, performance, installatie, textiel en keramiek. Vanuit persoonlijke ervaring, islamitische beeldtradities en Nubisch cultureel erfgoed onderzoekt hij identiteit, migratie, queerness, spiritualiteit en erbij horen. Recente solotentoonstellingen liepen in het Museo Universitario del Chopo in Mexico-Stad, het Kunstmuseum Stuttgart, Kunsternes Hus in Oslo en de Bergen Kunsthall. Hij nam deel aan de 60ste Biënnale van Venetië.

Het werk. De titel verwijst naar een islamitische leer over morele verantwoordelijkheid: wie onrecht ziet, moet het met de hand veranderen. Volgens de overlevering zullen de vingerkootjes op de Dag des Oordeels getuigen van iemands devotie. De hand is bij Umar zowel spiritueel symbool als instrument van persoonlijke vrijheid. Opgegroeid tussen verschillende interpretaties van de islam, waaronder soefi- en wahabitische tradities, beleefde hij geloof als een ruimte van spanning en onderhandeling. De installatie bestaat uit amuletten van onder meer leer, ebbenhout en hergebruikt ivoor uit voorwerpen die in Noorwegen gevonden werden: materialen met een koloniale geschiedenis van handel. De reeks begon met vier werken voor een Pride Parade en groeit in reeksen van vijftien, drieëndertig en negenennegentig, met als ambitie ooit duizend te bereiken.

De ruimte: Zaal R, zolder westvleugel. Dankzij minimale ingrepen blijft het ruwe, open karakter van deze vroegere opslagruimte bewaard. De eikenhouten balken werden via jaarringonderzoek gedateerd in het midden van de vijftiende eeuw.

CECILIA VICUÑA

CHILI NR. 20

ZAAL R (ZOLDER WESTVLEUGEL)

Quipu Austral, 2012–2013 · installatie met wol en geluid · collectie 49 Nord 6 Est – FRAC Lorraine, Metz

De kunstenaar. Cecilia Vicuña is een Chileense dichter, kunstenaar, activist en filmmaker die in New York woont. Na de militaire staatsgreep van 1973 ging ze in ballingschap. Ze bouwde een baanbrekend oeuvre op dat poëzie, performance, geluid en film combineert, met als kern haar herinterpretatie van de Andese quipu. Ze schreef meer dan 35 boeken en kreeg onder meer de Gouden Leeuw voor haar volledige oeuvre op de 59ste Biënnale van Venetië, de Chileense Nationale Prijs voor Beeldende Kunst (2023) en de eerste Icon Artist Gold Medal van Art Basel Miami (2025).

Het werk. In de Andes werden geknoopte en gekleurde draden, quipu's, al lang vóór de komst van het schrift gebruikt om te communiceren. Vicuña werkt er sinds haar tienerjaren mee, niet als historisch voorwerp, maar als een levende poëtische taal. In *Quipu Austral*, gemaakt in Australië, hangen strengen ongesponnen wol in tinten van lichtgeel tot roodbruin aan het plafond, terwijl haar stem de ruimte vult met gezongen gedichten en klanken van water en draad. De Chileense muzikant José Pérez de Arce antwoordt met zijn eigen stem en klanken uit Chili. Het werk werd opgevat als een gebed voor een verenigde wereld, geïnspireerd door gedeelde inzichten van inheemse volkeren in Zuid-Amerika en Australië. Onder de vijftiende-eeuwse eikenhouten balken van de westzolder bewegen de draden mee met de lucht en het licht.

De ruimte: Zaal R, zolder westvleugel. Dankzij minimale ingrepen blijft het ruwe, open karakter van deze vroegere opslagruimte bewaard. De eikenhouten balken werden via jaarringonderzoek gedateerd in het midden van de vijftiende eeuw.

MEG WEBSTER

VERENIGDE STATEN NR. 17

ZAAL M (WINTERKAPEL)

Sand Circle, 1980 · zand · courtesy van de kunstenaar en Paula Cooper Gallery, New York

De kunstenaar. Meg Webster is een Amerikaanse kunstenaar die in de staat New York woont. Sinds de jaren tachtig werkt ze met elementaire materialen zoals aarde, water, planten, licht, steen en bijenwas. Haar installaties brengen ecologische processen binnen in tentoonstellingsruimtes en vervagen de grens tussen binnen en buiten, kunstwerk en omgeving. Ze stelde onder meer tentoon in de Dia Art Foundation, La Bourse in Parijs, MoMA PS1, het New Museum en het Aldrich Contemporary Art Museum. Haar werk is opgenomen in de collectie van het Museum of Modern Art in New York.

Het werk. Een eenvoudige cirkel van zand op de vloer. Zand roept tijd, erosie en verandering op; de cirkel staat voor continuïteit, terugkeer en samenkomen. Toch blijft de vorm kwetsbaar: vocht en beweging veranderen hem geleidelijk. Orde en vergankelijkheid houden elkaar in evenwicht. Webster brengt geen spektakel en geen boodschap, maar schept de voorwaarden om te vertragen, textuur en schaal te voelen en je eigen lichaam in de ruimte te ervaren. In de winterkapel, waar de norbertijnen baden wanneer het in de kerk te koud was, wordt het werk een verstilde reflectie op tijd en op aandacht als een vorm van ecologische zorg.

De ruimte: Zaal M, winterkapel. In de negentiende eeuw werd hier gebeden wanneer het te koud was in de kerk. De ruimte zit in het vroegere zuidtransept van de kerk. Tijdens de restauratie kwam een geschilderde imitatie van natuursteen tevoorschijn: zo zag het interieur van de middeleeuwse kerk eruit. Vandaag is het een auditorium.

PARCOURS IN ÉÉN OOGOPSLAG

NR.	KUNSTENAAR	WERK	RUIMTE
1	María Angélica Medina	<i>Pieza de conversación</i> , 1988	Zaal A, ontvangstzalen van de abt
2	Guadalupe Maravilla	<i>La Alegría del Fuego</i> , 2023	Zaal B, kleine ontvangstzaal
3	Edith Dekyndt	<i>They Shoot Horses</i> , 2017	Zaal C, grote ontvangstzaal
4	Ana María Caballero	<i>Concerning Unknown Women</i> , 2026	Zaal D, eetkamer van de abt
5	Julia Isídrez	<i>Cardenal; 7 cabezas (con engobe); Viento; Hornerito; Mundo de Julia Pera</i> , 2023–2025	Zalen E en F, salons
6	Noor Abed	<i>A Night We Held Between</i> , 2024	Zalen E en F, salons
7	Pierre Huyghe	<i>Untitled (Human Mask)</i> , 2014	Zalen G en H, appartement van de abt
8	Irene Kopelman	<i>Subsampling from Two Collection Nights</i> , 2026	Zalen G en H, appartement van de abt
9	Leonor Antunes	<i>a library of sorts</i> , 2026	Zaal I, bibliotheek
10	Tarik Kiswanson	<i>The Passage</i> , 2026	Zaal J, refter
11	Felipe Mujica	<i>Rosa de los vientos</i> , 2026	Kloostergang en pandhof
12	Eunjo Lee	<i>The Hesapia Trilogy</i> , 2024–2025	Zaal K, kapittelzaal
13	Hana Miletić	<i>What's My Name, Say My Name, Call Me</i> , 2026	Zaal L, schatkamer
14	Amol Patil	<i>The Shadow of Lustre III, IV, V, IX, XII</i> , 2024	Zaal N, zolder oostvleugel
15	Rossella Biscotti	<i>Live feed</i> , 2019	Zaal N, zolder oostvleugel
16	Carlos Casas	<i>Bestiari</i> , 2024	Zaal O
17	Meg Webster	<i>Sand Circle</i> , 1980	Zaal M, winterkapel
18	Laure Prouvost	<i>In The Cracks We Nest</i> , 2026	Zaal P, zolder zuidvleugel
19	Erik Tlaseca	<i>Xipe (Máscara 4, 9, 12, 14)</i> , 2015–2025	Zaal Q, leemstuczolder
20	Cecilia Vicuña	<i>Quipu Austral</i> , 2012–2013	Zaal R, zolder westvleugel
21	Ahmed Umar	<i>Glowing Phalanges #168-182</i> , 2023	Zaal R, zolder westvleugel
22	Bianca Baldi	<i>Hear her calendar system a year of thirteen months</i> , 2025; <i>Stanza i-vi Sicomoro Centenario</i> , 2026	Zaal S
23	Daniel Steegmann Mangrané	<i>La Pensée Férale</i> , 2025–2026	Buiten, abdijdomein
24	Gabriela Albergaria	<i>Care as a Fundamental Right</i> , 2026	Buiten, abdijdomein

DE CURATOREN

Verweven Landschappen werd samengesteld door een internationaal team van vier curatoren met achtergronden in hedendaagse kunst, ecologie, architectuur en stedenbouw. Samen brengen ze een breed netwerk van kunstenaars uit Europa, Latijns-Amerika, Afrika, het Midden-Oosten en Azië naar Leuven.

■ Katya García-Antón

Katya García-Antón is een curator en culturele strateeg gevestigd in Oslo. Eerder was ze directeur van het Northern Norway Art Museum, het Office for Contemporary Art Norway en het Centre d'Art Contemporain Genève. Ze bekleedde functies bij het Museo Nacional Reina Sofía en het ICA in Londen, en cureerde verschillende nationale paviljoens op de Biënnale van Venetië, waaronder het Samische Paviljoen. Haar praktijk verbindt hedendaagse kunst met ecologie, inheemse kennis en dekoloniaal denken.

■ María Inés Rodríguez

María Inés Rodríguez is een Frans-Colombiaanse curator gevestigd in Brussel. Ze is directeur van de Walter & Nicole Leblanc Foundation en artistiek directeur van Tropical Papers. Eerder bekleedde ze leidinggevende en curatorenfuncties bij instellingen als het CAPC in Bordeaux, MASP in São Paulo, MUAC in Mexico-Stad, MUSAC in Spanje en Jeu de Paume in Parijs.

■ Daniel Feldman

Daniel Feldman is een Colombiaanse architect, stedenbouwkundige en docent. Hij richtte ZITA (Zona Industrial Taller de Arquitectura) op in Bogotá, een studio die werkt rond architectuur, stedenbouw en onderzoek, met participatie en gemeenschapsinfrastructuur als rode draad. Feldman studeerde architectuur aan de Universidad de los Andes en behaalde als Fulbright-beursstudent een master in Urban Design aan de Harvard Graduate School of Design. Hij onderzoekt hoe historische en industriële gebouwen een nieuw leven kunnen krijgen, als alternatief voor afbraak. Als hoofd architectuur bij het Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties (UNDP) leidde hij projecten in kansarme en postconflictregio's in Colombia. Zijn blik op hergebruik en zorg voor het gebouwde erfgoed sluit naadloos aan bij de restauratie van Abdij van Park.

■ Ana Sokoloff

Ana Sokoloff is een in Colombia geboren kunstadviseur en onafhankelijk curator, gespecialiseerd in moderne en hedendaagse kunst uit Latijns-Amerika. Ze woont in New York en is oprichter van Sokoloff + Associates, waar ze kunstenaars, verzamelaars en instellingen begeleidt bij tentoonstellingen, collectievorming en curatorieel onderzoek. Eerder was ze vicevoorzitter en hoofd van de afdeling Latijns-Amerikaanse kunst bij Christie's. Ze was medeoprichter van Bodega Piloto in Bogotá, een multidisciplinair platform voor tentoonstellingen, lezingen en initiatieven rond hedendaagse kunst, design en de stad. Sokoloff droeg sterk bij aan de internationale zichtbaarheid van Latijns-Amerikaanse kunstenaars.

OPENINGSWEEK EN PUBIEKSPROGRAMMA

■ Vernissage: vrijdag 23 oktober 2026 (op uitnodiging)

In de Tiendenschuur opent Bert Cornillie, schepen van cultuur van de stad Leuven, de avond. Vlaams minister van Cultuur Caroline Gennez geeft een toelichting, waarna Wouter Jaspers, directeur van PARCUM, in gesprek gaat met de curatoren. Daarna kunnen de genodigden vrij de tentoonstelling en de gerestaureerde abdijruimtes bezoeken.

■ Openingsweekend: 24 en 25 oktober 2026, gratis

Tijdens het openingsweekend is iedereen gratis welkom, zonder inschrijving. Op zaterdag van 10u tot 20u, op zondag van 10u tot 17u. Je ontdekt de volledig gerestaureerde abdij vol kunst, performances en muziek.

Zaterdag 24 oktober

UUR	ACTIVITEIT	LOCATIE
Doorlopend		
10u – 20u	Vrij bezoek aan de tentoonstelling <i>Verweven Landschappen</i> en de abdijzalen	Museum PARCUM
10u – 20u	Foyer met abdijbier en hoevewinkel De Wikke (hoevewinkel open tot 17u)	Tiendenschuur
10u – 17u	Familieworkshop borduren met KOKO Collectief	Tiendenschuur
10u – 17u	Experten in de abdij geven uitleg over de restauratie	Museum PARCUM
Activiteiten		
10u	Concert: Vredesbeiaard, muziek in het thema van de tentoonstelling	Neerhof
11u	Performance: María Angélica Medina, <i>Pieza de conversación</i>	Museum, zaal A
14u30	Concert: Singing Anderlecht, in samenwerking met Laure Prouvost	Museum
16u	Performance: zang door Amina Szecsödy, in samenwerking met Hana Miletić	Kerk
17u	Performance: Ana María Caballero, <i>Concerning Unknown Women</i>	Museum, zaal D
17u30	Concert: Musa Horti	Kerk
19u	Concert: Musa Horti	Kerk

Zondag 25 oktober

UUR	ACTIVITEIT	LOCATIE
Doorlopend		
10u – 17u	Vrij bezoek aan de tentoonstelling <i>Verweven Landschappen</i>	Museum PARCUM
10u – 17u	Familieworkshop borduren met KOKO Collectief	Tiendenschuur
10u – 17u	Foyer met abdijbier en hoevewinkel De Wikke	Tiendenschuur
10u – 17u	Experten in de abdij geven uitleg over de restauratie	Museum PARCUM
Activiteiten		
10u	Muziek: Vredesbeiaard, muziek in het thema van de tentoonstelling	Neerhof
12u	Muziek: Vredesbeiaard, muziek in het thema van de tentoonstelling	Neerhof

■ De Vredesbeiaard speelt mee

Tijdens de hele tentoonstelling speelt de Vredesbeiaard van Abdij van Park elk half uur een melodie die de tentoonstelling verlengt tot ver buiten de abdijmuren. De muziek werd voor beiaard bewerkt door abdijbeiaardier Luc Rombouts.

- **Uurmelodie, gekozen door Carlos Casas:** de *adhan*, de islamitische oproep tot gebed, omgezet in een beiaardmelodie. De keuze verwijst naar Anselm Turmeda (ca. 1355–1423), de Mallorcaanse franciscaan die zich tot de islam bekeerde en de inspiratiebron is van *Bestiari*. De melodie slaat een brug tussen twee spirituele en muzikale tradities en stelt muziek voor als een ruimte voor dialoog en samenleven.
- **Halfuurmelodie, *De tijd van de wilde vijgenboom*, van Bianca Baldi:** een bewerking voor klokken van de vocale compositie uit haar video-installatie, oorspronkelijk gezongen door Gabi Motuba. De stem van de boom klinkt zo over het abdijlandschap en stelt de mechanische kloktijd in vraag.

■ Publieksprogramma (selectie)

DATUM	ACTIVITEIT
7 november 2026	Tekenworkshop met Irene Kopelman (10u – 17u)
15 november 2026	Kunstendag voor Kinderen: workshop met KOKO Collectief
19 – 22 november 2026	PLAYGROUND Festival in M Leuven, met videowerk van Tarik Kiswanson
28 november 2026	Restauratieworkshop: het parkbloempje in glas-in-lood (13u – 17u)
12 december 2026	Boekvoorstelling <i>Threading Landscapes</i> met o.a. een lezing door auteur Vinciane Despret, een kunstenaarsgesprek en een gesprek met archivaris Stefan Van Lani, gevolgd door rondleidingen
januari 2027	Borduurworkshops met Felipe Mujica, open voor iedereen, en een presentatie van de resultaten
29 januari 2027	Maria-Lichtmis-nocturne (17u – 22u)
20 februari en 6 maart 2027	Tekenworkshops met Gabriela Albergaria (10u – 17u)
20 maart 2027	Symposium rond het One Health-principe
27 maart 2027	Concert in de bibliotheek: activering van het werk van Leonor Antunes met de OCCAM-cyclus van Éliane Radigue, in samenwerking met STUK (15u)

Data en details kunnen nog wijzigen. Het actuele programma vind je op www.abdijvanpark.be. Een activering van het werk van Guadalupe Maravilla wordt later aangekondigd.

PRAKTISCHE INFORMATIE

■ Bezoek

PRAKTISCH	INFO
Tentoonstelling	<i>Verweven Landschappen: Kunst in Abdij van Park</i>
Periode	24 oktober 2026 tot en met 28 maart 2027
Adres	Museum PARCUM, Abdij van Park 7, 3001 Leuven
Openingsuren	Dinsdag tot zondag van 10u tot 17u, maandag gesloten
Openingsweekend	Za 24 oktober (10u – 20u) en zo 25 oktober (10u – 17u): gratis
Info	info@abdijvanpark.be
Website en tickets	www.abdijvanpark.be/museum-parcum

■ Tickets

TARIEF	PRIJS
Standaardtarief	€ 16
Leuvenaars (postcodes 3000, 3001, 3010, 3012, 3018) en personeel Stad Leuven	€ 12
Jongeren van 19 tot en met 25 jaar	€ 6
Kansentarief (UITPAS)	€ 3
Jongeren tot en met 18 jaar	Gratis
ICOM, KU Leuven Cultuurkaart, museumpas, lerarenkaart, begeleiders van personen met extra noden en pers (met geldige perskaart)	Gratis

Rondleidingen voor groepen zijn mogelijk op aanvraag. Het werk van Daniel Steegmann Mangrané is te zien tot 21 februari 2027.

■ Goed om te weten

- Het parcours loopt over verschillende verdiepingen, van de begane grond tot de zolders. De nieuwe traptoren heeft een lift.
- De film van Pierre Huyghe start om de 20 minuten. De werken van Noor Abed, Carlos Casas, Eunjo Lee en Bianca Baldi spelen in een doorlopende lus.
- Twee werken staan buiten op het abdiydomein. Combineer je bezoek met een wandeling door het park van 42 hectare.

PERSCONTACT EN COLOFON

Perscontact

Club Paradis

Micha Pycke

+32 (0)486 680 070

micha@clubparadis.be

Pers met een geldige perskaart bezoekt de tentoonstelling gratis.

Colofon

ROL	NAMEN
Curatoren	Daniel Feldman, Katya García-Antón, María Inés Rodríguez, Ana Sokoloff
Kunstenaars	Noor Abed, Gabriela Albergaria, Leonor Antunes, Bianca Baldi, Rossella Biscotti, Ana María Caballero, Carlos Casas, Edith Dekyndt, Pierre Huyghe, Julia Isídrez, Tarik Kiswanson, Irene Kopelman, Eunjo Lee, Guadalupe Maravilla, María Angélica Medina, Hana Miletic, Felipe Mujica, Amol Patil, Laure Prouvost, Daniel Steegmann Mangrané, Erik Tlaseca, Ahmed Umar, Cecilia Vicuña, Meg Webster
Productieleiding	Rossana Miele
Coördinatie tentoonstelling	Loes Verschuren (PARCUM)
Vormgeving tentoonstelling	Juliana Ziebell, Fabrizia Ferragina
Expobouw en art handling	Blackbirds
Grafische vormgeving	This Side Up
Belichting	Chris Pype, licht
Video en audio	Vidi Square
Vertalingen	art.english
Communicatie	Club Paradis, Valérie Serneels en Joël Lammeretz
Team Museum PARCUM	Johan Abts, Koen Adams, Phaedra Bosmans, Melissa Dubois, Steven Dusoleil, Rune Duthoit, Wouter Jaspers, Christel Kersemans, Liesbet Kusters, Joël Lammeretz, Kobe Nys, Valerie Serneels, Gerty Schols, Lupe Vankeerberghen, Lisanne Valgaerts, Karin Van Gompel, Stefan Van Lani, Nina Verhoeven, Emma Wyndaele
Jury Open Call	Wim Lambrecht, Evelyn Simons, Eva Wittocx
Stad Leuven	Katrien Deckers, Maarten Jacobs, Philippe Cypers, Annelies Vercruysse, Cecile Boes, Geert Wouters, Rudi Vandermeulen, Lies Libert, Liesbet Veroeveren, Pepijn Verbeeck, Joeri Steeno, Geert Verrydt, Simon Neerinx, Kris Lahaye, Veerle Lauwers, Lisa Van Ransbeeck
Met speciale dank	Alamire Foundation, leerlingen van De Wijnpers, Mercedes Villardel

Met dank aan alle galerijen en bruikleengevers, en aan alle vrijwilligers en gidsen.

Restauratie van Abdij van Park door de stad Leuven met de steun van de Vlaamse overheid, gerealiseerd door architectenbureau Studio Roma.

Met de steun van de Vlaamse overheid, de stad Leuven, het Institut Ramon Llull, de Calouste Gulbenkian Foundation – Delegation in Frankrijk en het Office for Contemporary Art, Noorwegen.

Museum PARCUM

VERWEVEN LANDSCHAPPEN

KUNST IN ABDIJ VAN PARK

24.10.2026 — 28.03.2027
Abdij van Park, Leuven

Perscontact

Club Paradis · Micha Pycke
+32 (0)486 680 070
micha@clubparadis.be

www.abdijvanpark.be/museum-parcum

 **institut
ramon llull**

OCA Office for
Contemporary
Art Norway

 **FONDATION
CALOUSTE GULBENKIAN**
DELEGATION FINANCE

PARCUM

 VIDI-SQUARE
DELEGATION FINANCE

 **Abdij van Park
leuven**
De Standaard

KU LEUVEN

LE SOIR

Vlaanderen
verbeelding werkt

